

[Lone Dybkjær]

det har eksisteret og der har været sat kraft og mandskab ind på at lave det, viser noget om, at der kan være noget galt.

Det er naturligvis fuldstændig afgørende, at der skabes åbenhed om beslutningerne, og det går usigelig trægt. Vi må konstatere, at andre lande ikke har den samme opfattelse af vigtigheden af offentlighed, som vi selv har, men derfor er det alligevel helt nødvendigt med åbenhed, hvis der skal komme en folkelig opbakning.

Endelig er der problemet med, hvordan man får en mere direkte demokratisk beslutningsproces. Udenrigsministeren nævnte i sin tale, at det er nødvendigt at diskutere, hvorledes parlamenterne inddrages mere i beslutningerne, ligesom også en udvikling af Europa-Parlamentet bør diskuteres. Det Radikale Venstre er tilhænger af, at Europa-Parlamentet får initiativret; det er ikke rimeligt, at dette alene ligger hos Kommissionen.

Den dagsorden, der skal sættes for den videre udvikling i Europa, og den vision, der bør være, er, hvordan vi nu sikrer, at Europa ikke kun er kapitalens, industriens og de stærkestes Europa, men også for alvor bliver folkenes Europa, og hermed adskiller vi os fuldstændig fra Venstre. Vi synes, det er en forkert dagsorden, Venstre vil sætte ved at gøre forsvarsspørgsmålet til det centrale Europaspørgsmål, og vi synes også, det er for dårligt, at Venstre ikke engang selv vil fremsætte et forslag herom. Politik er også prioritering af, hvilke ting der skal sættes på dagsordenen, og Venstre vil sætte forsvaret på dagsordenen som det vigtigste spørgsmål i Europa netop nu. Er det virkelig Venstres mening, at det er det eneste, det drejer sig om her i Europa? Det mener Det Radikale Venstre ikke; vi har et andet perspektiv for Europa. Vi synes f.eks., at miljøproblemer og beskæftigelse er langt vigtigere at få på dagsordenen, hvis vi endelig skal tage et par enkelte spørgsmål op.

Til sidst: Samarbejdet i Europa er et stort demokratisk eksperiment, som vi ikke tidligere har forsøgt. Vi har haft kommunismens, nazismens og fascismens diktaturer, men vi har ikke haft noget demokratisk samarbejde. Det er nu helt afgørende, at vi ikke kommer til at opleve udviklingen i Europa som en udvikling hen imod et nyt system, hvor det vigtigste spørgsmål, der diskuteres, er forsvaret, eller

hvor der sidder en utilgængelig international overklasse, som bestemmer alting. Nu skal vi til at vise konkrete resultater af betydning for menneskers dagligdag. Den politiske udfordring, vi står over for, er, at visionen og perspektivet nu må være folkets Europa.

Lysholm Christensen (KRF):

Det er meget vigtigt for Danmark, at vi deltager fuldt ud i de internationale organisationer, som har indflydelse på vores livsvilkår, og hvor vi har mulighed for at øve indflydelse og gøre vore synspunkter gældende. Selv om vi er et lille land, har vi meget at bidrage med, og vi er også parat til at tage et medansvar. Vi vil gerne bidrage til at løse en række fælles internationale problemer.

I en verden præget af stadig større gensidig afhængighed er der behov for udbygning af det internationale samarbejde. Det gælder ikke mindst sikkerhedspolitik, økonomisk politik, miljøområdet og udviklingsområdet, men også flygtningeproblemerne og den internationale kriminalitet kræver et øget internationalt samarbejde, og Danmarks deltagelse i EU skal ses i denne sammenhæng.

Det danske nej til Maastricht-traktaten den 2. juni 1992 viste, at den danske befolkning frygtede, at EU skulle udvikle sig til en forbundsstat. Der blev taget hensyn til dette forbehold, da alle partier i Folketinget vedtog det nationale kompromis. På baggrund af det fik Danmark sine ønskede forbehold i Edinburgh-konklusionerne, der sammen med Maastricht-traktaten var udgangspunkt for afstemningen den 18. maj 1993. Resultaterne af Edinburgh-topmødet viste, at de andre lande var villige til at gå langt for at tilgodese danske synspunkter og derved opretholde et EU, hvor alle lande er sammen om det centrale samarbejde; det giver gode perspektiver for det fremtidige EU-samarbejde.

Selv om der kan være mange begrundelser for at udvide EU-samarbejdet også inden for Edinburgh-afgørelsens rammer, er det vigtigt, at vi respekterer folkeafstemningen den 2. juni og fastholder, at det nationale kompromis fortsat er udgangspunktet for den danske Europapolitik. Selv om Unionen blev gennemført den 1. november 1993, er EU i dag længere fra en forbundsstat end nogen sinde. Sammenbruddet i EMS-samarbejdet viser, at Den Økono-